

i en rimelig Fremtid, maa være slaaget ned efter dette Lovforslags Fremkomst, og efter at man ved dets Behandling i Tinget har faaet et Vidnesbyrd om, at det vil blive gennemført inden kort Tids Forløb. Det, som jeg ganske særlig føler mig glad over paa Vestkystens Vegne, er de foreslaaede Moleanlæg, men da det ogsaa er dem, der have mødt saa stor og udelte Tilslutning her i Tinget, skal jeg ikke opholde mig videre derved.

Om de to andre Slags Arbejder, der ere bragte i Forslag, Skagenshavnen og Høfderne, har der derimod været mere delte Meninger. Imidlertid er det mit Haab, at det ogsaa paa disse Punkter skulde lykkes at komme til et Resultat. For Skagenshavnen Vedkommende er der for saa vidt bedre Udsigter i Aar, som Beløbet er blevet nedsat fra $2\frac{1}{4}$ til $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Jeg tror, at vi alle ere enige om gerne at ville ofre, hvad vi anse for rimeligt til Skagenshavnen, om end jeg maa hævde, at det ikke er det Sted, hvor der trænges særlig haardt. Der bor her mange Fiskere, og der er Mulighed for, at der her kan udvikles et større Fiskeri, end der er for Tiden. Det skulde derfor være mig kært, om Udvalgsbehandlingen kunde resultere i, at man ogsaa kunde faa noget vedtaget med Hensyn til Skagen.

Hvad de foreslaaede Høfder angaar, maa jeg sige, at det er klart nok — og man tør neppe vente andet —, at der vil herske meget delte Meninger om, hvorvidt det er klogt at vedblive med den Slags Anlæg. Jeg maa ganske kort sige, at det kunde aldrig falde mig ind at indestaa for, at den Slags Arbejder ville vise sig at være virkelig holdbare. Vi staa endnu paa dette Omraade paa Forsøgets Stadium. Vi have endnu ikke indvundet tilstrækkelig Erfaring, men hvad vi alle sammen kunne se, er, at disse Anlæg have slugt en Masse Penge, og at der er Udsigt til, at der maa ofres betydelig mere endnu. I og for sig kan dette med Rette virke noget afskrækkende under de nuværende finansielle Forhold, men jeg vil dog gerne advare imod, at man derfor gaar til den modsatte Yderlighed og siger, at det hele er forfejlet, og at man nu maa standse med den Slags Foretagender. Det vil være det samme som at overlade Høfderne til deres Skæbne. Vi ere komne for lidt frem til at kunne tage et saa afgørende Standpunkt. Og hvad vil Følgen blive deraf? Der er kommet Antydninger saavel fra den ærede sidste Taler som fra flere Talere i Lørdags i Retning af en Oddesunddæmning. Det kan

være, at der havde været Grund til at skænke denne en mere indgaaende Behandling, inden man i sin Tid gik ind paa at bygge de Høfder, vi nu have. For mig er der noget tiltalende derved, men jeg anser ikke Udviklingen for moden til at forlade Høfdebygningen til Fordel for en Dæmning ved Oddesund. Jeg betragter Spørgsmaalet for saa utilstrækkelig belyst, at det vil være temmelig umuligt at tage Standpunkt til det. Det griber ind i saa mange Forhold og paa saa mange Maader, at der maa skaffes langt bedre Oplysninger til Veje om, hvordan det vil arte sig. Den ærede sidste Taler kunde ikke forstaa den Anskuelse, at Kanalen vilde tilsande, naar vi fik en Dæmning ved Oddesund, Nissum Bredning skulde jo have Udløb. Det er ganske rigtigt, men dette Udløb skulde, naar der blev lukket ved Kanalen, foregaa ved Sluser ved Oddesund, og at Løbet vil lukke sig ude ved Havet, naar vi faa Dæmningen ved Oddesund, er vist temmelig sandsynligt. Men noget andet er, hvad der vil ske inden vi naa dertil, om der ikke vil ske saa store Ødelæggelser i Egnen omkring Nissum Bredning, at det kan virke afskrækkende. Jeg tror dog ikke, at det er der, der er særlig Fare. Den største Fare er den Indflydelse, Dæmningen vil have ganske særlig paa Fiskeriet og Skibsfarten. Det er klart, at der vil ske en hel Omvæltning i Fiskeriforholdene. De nuværende Saltvandsfisk ville forsvinde, og der vil sandsynligvis hengaa en lang Aarrække inden der kommer en Bestand af ferske eller Brakvandsfisk. Jeg tror derfor, at vi godt for Øjeblikket kunne holde Oddesunddæmningen uden for Diskussionen. Det eneste, der er at gøre, er at fortsætte med de Forsøg — jeg vil fremdeles kalde dem Forsøg —, som vi foretage med Høfder ude ved Vesterhavet.

Der blev i Lørdags talt om, at Høfderne paa Sydsiden af Fjorden stod nærmest som afskrækkende Eksempler; og det er ganske rigtigt, de se ikke hyggelige ud. Men deraf at slutte sig til at hele Molebygningen er forfejlet, vil være for meget. Thi Sagen er, at man har forsøgt sig frem, og indvunden den Erfaring, at Høfderne, som de bleve byggede i sin Tid, ikke duede og ikke kunde modstaa Vesterhavet. Men for dem, der have haft Lejlighed til at se de første og de sidste Moler, vil det være indlysende, at der er en saa forbavsende Forskel, at man meget godt kunde tænke sig, at de sidste Moler kunde vise sig holdbare, selv om de først ere gaet fløjten, eller i alt Fald betydelig